

Justis- og beredskapsdepartementet
(Kun sendt digitalt på regjeringen.no)

Dato:
19.07.2016

Vår referanse:
2016/116

Deres referanse:
16/33 - TNF

Høringsuttalelse til Europakommisjonens forslag til endringer av Dublin, Eurodac og EASO

1. Bakgrunn og innledning

Det vises til justis- og beredskapsdepartementet høringsbrev av 20. juni 2016 og høringsnotat om Europakommisjonens forslag til endringer i Dublin III-forordningen, Eurodac II-forordningen og EASO.

Norges nasjonale institusjon for menneskerettigheter («NIM») har som hovedoppgave å fremme og beskytte menneskerettighetene i tråd med Grunnloven, menneskerettsloven og den øvrige lovgivning, internasjonale traktater og folkeretten for øvrig. NIM skal bidra til å styrke gjennomføringen av menneskerettighetene, blant ved å gi råd og fremme anbefalinger til Stortinget, regjeringen og andre offentlige organer. Innspill i relevante høringsprosesser er en sentral del av NIMs oppgaver.

NIMs rolle vil primært være å foreta en vurdering av hvordan de foreslåtte endringene forholder seg til Norges menneskerettslige forpliktelser. De foreslåtte endringene berører flere vanskelige og sammensatte menneskerettslige problemstillinger. Det er ikke NIMs oppgave å vurdere hensiktsmessigheten eller behovet for de foreslåtte endringene som sådan. NIM er imidlertid innforstått med at asyl- og migrasjon er et komplekst område hvor kryssende hensyn gjør seg gjeldende. I denne høringsuttalelsen vil vi peke på enkelte aspekter ved endringsforslaget som det ut fra et menneskerettslig perspektiv kan være grunn til å være oppmerksom på i det videre arbeidet.

Vi har kun vurdert og kommentert endringene til Eurodac II og Dublin III (ikke EASO). Vi forstår at det er i dette endringsarbeidet Norge hovedsakelig vil bidra, og vi antar derfor at det er her våre kommentarer kan komme til mest nytte.

Inntil videre er kommentarene holdt på et noe mer overordnet nivå. Vi kommenterer først Eurodac II, hvor forholdet til retten til privatliv er det mest relevante, før vi går inn på noen forhold ved Dublin III, og til sist gir noen avsluttende kommentarer.

En innledende og generell bemerkning til både Eurodac II og Dublin III, er at det synes som at Europakommisjonen i sin vurdering og begrunnelse for endringene hovedsakelig fokuserer på endringenes positive sider fra et menneskerettighetsperspektiv, og i mindre grad går inn på og vurderer eventuelle forhold som kan være mer problematiske sett fra et menneskerettslig synspunkt. Generelt hadde det nok vært ønskelig med en noe mer fyldestgjørende vurdering og redegjørelse også for disse sidene. Med vårt bidrag ønsker vi derfor å påpeke enkelte forhold som kan være problematiske i lys av menneskerettighetene, og som det kan være grunn til å være oppmerksom på i det videre arbeidet med endringsforslagene.

2. Foreslåtte endringer i Eurodac II-forordningen

2.1 Overordnede kommentarer

Fra et menneskerettslig ståsted er det særlig forholdet til retten til privatliv, som er relevant for de foreslåtte endringene til Eurodac-forordningen.

Retten til privatliv er blant annet forankret i Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK) artikkel 8, FN's konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 17 og i Grunnloven § 102. Retten til privatliv følger også av EUs charter om grunnleggende rettigheter artikkel 7 og 8, som gjelder for EU-statene, og som Europakommisjonen gjør sin vurdering ut fra sammen med EMK artikkel 8. Terskelen og vurderingen for inngrep etter de nevnte bestemmelsene vil nok i stor grad være sammenfallende.

Europakommisjonen legger til grunn at de foreslåtte endringene til Eurodac-forordningen er forenelig med retten til privatliv. Den bakenforliggende vurderingen for denne konklusjonen fremstår imidlertid noe kort og summarisk. Terskelen for inngrep i retten til privatliv er høy. EMD har i flere dommer lagt til grunn at lovlige inngrep i artikkel 8 forutsetter at det foreligger et *presserende samfunnsmessig behov* («pressing social need»)¹. Det er ikke tilstrekkelig at inngrepet er nyttig eller hensiktsmessig – det skal være nødvendig. I det ligger det et krav om at inngrepet må være egnet til å ivareta det formål som begrunner inngrepet, at det samme formål ikke kan ivaretas på andre, mindre inngripende måter, og at det alt i alt er proporsjonalitet mellom formålet og inngrepet.

I et delvis sammenlignbart tilfelle fra EMD, *S. og Marper mot Storbritannia*, som gjaldt tvungen datalagring av personopplysninger, herunder fingeravtrykk, for personer mistenkt (men ikke dømt) for lovbrudd, kom EMD til at lagringens «blanket and indiscriminate nature» ikke var proporsjonalt med formålet om å avverge fremtidige lovbrudd, og at det forelå et brudd på EMK artikkel 8.² Det er flere av EMDs vurderinger som kan ha relevans opp mot de foreslåtte endringene til Eurodac. Etter å ha gjentatt vilkåret om at det må påvises et *presserende samfunnsmessig behov* for et inngrepet (avsnitt 101), uttaler EMD følgende i avsnitt 103:

«The protection of personal data is of fundamental importance to a person's enjoyment of his or her right to respect for private and family life, as guaranteed by Article 8 of the Convention. The domestic law must afford appropriate safeguards to prevent any such use of personal data as may be inconsistent with the guarantees of this Article. [...] The need for such safeguards is all the greater where the protection of personal data undergoing automatic processing is concerned, not least when such data are used for police purposes. The domestic law should notably ensure that such data are relevant and not excessive in relation to the purposes for which they are stored; and preserved in a form which permits identification of the data subjects for no longer than is required for the purpose for which those data are stored [...] The domestic law must also afford adequate guarantees that retained personal data were efficiently protected from misuse and abuse [...]»

Det kan stilles spørsmål ved om de foreslåtte endringene til Eurodac-forordningen oppfyller vilkårene for nødvendighet og proporsjonalitet som kreves for at staten kan gjøre inngrep i retten til privatliv. Problemstillingen kan ha særlig aktualitet for ressursvake og sårbare grupper som asylsøkere, herunder barn fra seks år, som i realiteten ikke har annen mulighet enn å gi fra seg personopplysningene for å bli

¹ Se bl.a. *Sunday Times mot Storbritannia*, 26. april 1979, sak nr. 6538/74, avsnitt 59.

² Dom av 4. desember 2008, sak nr. 30562/04 og 30566/04

registrert som asylsøker; personopplysninger som vil bli lagret i lang tid og som kan bli anvendt i politi- og rettshåndhevelsesøyemed.

Etter vår mening hadde det derfor vært ønskelig med en noe grundigere redegjørelse for hensynene som her gjør seg gjeldende og hvorfor endringene anses nødvendige, og ikke bare ønskelige eller hensiktsmessig, i forhold til andre mindre inngripende alternativer.

Nedenfor vil vi trekke frem noen av de konkrete endringsforslagene som det kan være grunn til å vurdere nærmere. Etter forholdene må endringene vurderes både hver for seg og samlet opp mot terskelen for inngrep i retten til privatliv.

2.2 *Nærmere om endringsforslagene*

2.2.1 *Utvidet formål*

Det opprinnelige formålet til Eurodac var å lette Dublin-samarbeidet og prosessen med å fastsette hvilken medlemsstat som har ansvar for å behandle en asylsøknad, ved enklere å kunne sjekke om en asylsøker har vært registrert i en annen medlemsstat tidligere. I tillegg til den tidligere utvidelsen til kriminalitetsbekjempelse, foreslås formålet til Eurodac nå utvidet til også å inkludere ulovlig innvandring og annen sekundær bevegelse til og i EU. En nærmere redegjørelse for hvilken betydning en slik utvidelse av formålet vil ha og hvorfor det er nødvendig sett opp mot andre informasjonssystemer i Europa, som Schengen Informasjonssystemet, kunne derfor vært ønskelig.

2.2.2 *Utvidet personkrets og redusert aldersgrense til seks år*

Delvis i forlengelsen av å utvide formålet, foreslås det å utvide kretsen av personer som må gi personlige opplysninger. Forslaget innebærer blant annet at det nå også *skal* lagres opplysninger om utlendinger som blir påtruffet uten gyldig opphold, jf. eksempelvis ny artikkel 14.

I tillegg foreslås det å redusere nedre aldersgrense for hvem som inkluderes fra 14 til seks år. EMD fremhevet i nevnte *S. og Marper mot Storbritannia* det særlig problematiske ved å lagre personlige opplysninger for mindreårige.³ Dette er en problematikk som nødvendigvis vil øke i takt med at aldersgrensen reduseres.

Europakommisjonen viser til at flere sider ved de foreslåtte endringene er til *barnets beste*, men vurderer i liten grad de mulige ulempene det vil kunne innebære for så unge mindreårige å bli «tvunget» til å gi fra seg biometriske data og andre personopplysninger, som deretter blir lagret utenfor deres kontroll i lang tid i en overnasjonal database. Det synes også uoversiktlig hvem som gis tilgang til informasjonen: rettsvesen, politimyndighet og eventuelle myndigheter i tredjeland).⁴ Den noe ensidige vurderingen av hensynet til barnets beste er illustrerende for et mer generelt poeng ved de foreslåtte endringene. Generelt fokuserer Europakommisjonen i stor grad på fordeler ved endringene, mens ulemper i mindre grad blir vurdert og kommunisert.

2.2.3 *Utvidet omfang og varighet*

Fra tidligere kun å innhente og lagre fingeravtrykk, foreslås det nå også å inkludere ansiktsfoto, navn, kjønn, nasjonalitet, fødselsdetaljer samt informasjon vedrørende reise, bevegelse, søknad og lignende, se

---

³ Avsnitt 103: «The Court further considered that the retention of unconvicted persons' data could be especially harmful in the case of minors such as the first applicant, given their special situation and the importance of their development and integration in society.»

⁴ At hensynet til *barnets beste* skal være et grunnleggende hensyn ved handlinger og avgjørelser som berører barn, fremgår blant annet av Grunnloven § 104 (2) og FNs barnekonvensjon artikkel 3 nr. 1.

eksempelvis forslag til ny artikkel 12. Den samlede mengden informasjon som nå lagres om den enkelte person, og den samlede effekten av dette, utgjør et betraktelig større inngrep i retten til privatliv enn kun lagring av fingeravtrykk.

Også forslaget til økt lagringsvarighet bidrar til å forsterke inngrepets karakter. Varigheten for lagring foreslås økt til fem år (fra 18 måneder) for personer som foretar irregulære grenseoverskridelser. Samme lengde på lagring foreslås for personer som påtreffes uten gyldig opphold.

2.2.4 Rutiner for tilgang og lagring

Selv om reglene for politimyndighetenes tilgang til Eurodac ikke foreslås endret i denne omgang, vil ovennevnte endringer innebære at slike myndigheter potensielt vil ha tilgang til betydelig flere personopplysninger (både antall personer og opplysninger per person). Dette kan tilsi at kravene til rutiner og mekanismer for oppbevaring og tilgang til personopplysningene bør skjerpes ettersom potensiale for misbruk økes i takt med økningen av lagret data. Manglende rutiner i denne forbindelse kan utgjøre et selvstendig brudd på EMK artikkel 8, som tidligere fremhevet av EMD i blant annet nevnte *S. og Marper mot Storbritannia*.

Et ytterligere poeng i forlengelsen av rutiner for oppbevaring og tilgang, knytter seg til forslaget om deling av lagrede personopplysninger ved retur til tredjeland (ny artikkel 38). Også dette forslaget kan være problematisk, og det krever at man har mekanismer som sikrer mot misbruk av opplysningene.

2.2.5 Stigmatiserende og diskriminerende effekt

Lagring i databasen kan ha en stigmatiserende effekt på grupper eller enkeltindivider som omfattes ettersom dataene også vil være tilgjengelig for politi og rettsvesen. Dette kan både reise spørsmål når det gjelder retten til privatliv etter artikkel 8, men også når det gjelder diskrimineringsforbudet, slik dette blant annet er forankret i EMK artikkel 14, og uskyldspresumsjonen, som blant annet er forankret i EMK artikkel 6 (2).⁵ Denne typen problemstillinger har tidligere blitt reist i forbindelse med Eurodac, men den foreslåtte utvidelsen av formål og personkrets (herunder redusert alder) bidrar til at problemstillingenes relevans nå økes ytterligere.

Det er ikke nødvendigvis slik at de ulike gruppene som omfattes under Eurodac-forordningen, nødvendigvis bør eller kan behandles så likt som det nå foreslås. Asylsøkere som foretar såkalt sekundær bevegelse innenfor EU kan eksempelvis ha forståelige grunner for dette, med den konsekvens at det kan argumenteres for at det i større grad bør skilles (angående vilkår for lagringsperiode, tilgang, etc.) mellom slike grupper og eksempelvis ulovlige migranter, enn det endringsforslaget kan synes å legge opp til.⁶

I *S. og Marper mot Storbritannia* var blant annet den stigmatiserende effekten ved lagringen, det potensielle bruddet på uskyldspresumsjonen, den lange lagringsperioden og at lagring omfattet mindreårige, avgjørende argumenter for EMDs konklusjon om at det forelå et brudd på EMK artikkel 8. Flere av argumentene som EMD vektla vil ha overføringsverdi til de foreslåtte endringene i Eurodac-forordningen. En database og lagring, som etter forholdene vil kunne utgjøre en lignende uforholdsmessig lagring av en «*blanket and indiscriminate nature*».

2.2.6 Maktbruk tilknyttet innhenting av personopplysninger

---

⁵ Se også FNs barnekonvensjon artikkel 40 vedrørende statens plikter overfor barn spesielt i denne sammenheng

⁶ Se nærmere under *punkt 3.2* i dette høringsnotatet med videre henvisning til EMDs dommer i *MSS mot Hellas og Belgia*, 21. januar 2011, sak nr. 30696/09 og *Tarakhel mot Sveits*, 4. november 2014, sak nr. 29217/12.

Til sist bemerkes det at det i utgangspunktet skal mye til for å berettige bruk av makt etter EMK for å innhente fingeravtrykk eller ansiktsfoto til Eurodac, se forslag til ny artikkel 2.⁷ Etablering av tilstrekkelige og effektive rutiner for å hindre urettmessig maktbruk, herunder tilknyttet frihetsberøvelse, er viktig.

3. *Foreslåtte endringer i Dublin III-forordningen*

3.1 *Overordnede kommentarer*

Også når det gjelder Dublin III-forordningen er det grunn til å komme med noen kommentarer til enkelte av de foreslåtte endringene. Kommentarene knytter seg til ulike deler av de foreslåtte endringene som det kan være verdt å merke seg fra et menneskerettslig synspunkt. Til forskjell fra våre kommentarer til Eurodac-forordningen, som primært knyttet seg opp mot retten til privatliv, så er det for Dublin-forordningens del litt ulike regler som kan være relevante.

3.2 *Forpliktelse for og sanksjoner mot asylsøkerne*

Vår første kommentar knytter seg til forslagene til nye artikler 4 og 5 om forpliktelser for asylsøkere til å følge Dublin-reglene og konsekvensene for vedkommende om disse forpliktelsene ikke følges.

Det er flere grunner til hvorfor en bør være varsom med å bruke Dublin-forordningen til å innføre plikter og, særlig sanksjoner, på den individuelle asylsøker. Manglende overholdelse foreslås sanksjonert ved at asylsøkeren blir satt under en hasteprosedyre hvor vedkommende fratras grunnleggende mottaksrettigheter med unntak av retten til akutt helsehjelp.

For det første kan disse sanksjonene etter forholdene bli problematiske i seg selv i forhold til visse menneskerettslige standarder tilknyttet eksempelvis sosiale og prosessuelle rettigheter.

For det andre er det ikke nødvendigvis uproblematisk på et mer prinsipielt grunnlag å anvende sanksjoner som virkemiddel for å sikre at asylsøkerne etterlever medlemsstatenes avtalte prosedyrer etter Dublin-forordningen.⁸ Den enkelte asylsøker kan ha gode grunner for ikke å ønske retur til første medlemsstat. Som også påpekt av EMD, kan det være betydelige nasjonale forskjeller i kvaliteten på håndteringen av asylsøkere mellom medlemsstatene. EMD har blant annet tidligere lagt til grunn at Dublin-overføringer til henholdsvis Hellas og Italia ville vært i strid med EMK i konkrete tilfeller, slik som tilfellet var i henholdsvis *M.S.S. mot Belgia og Hellas* og *Tarakhel mot Sveits*.⁹

Innføringen av relativt strenge sanksjoner kan da medføre at en asylsøker som har berettigede menneskerettslige anførsler for å motsette seg retur til en annen Dublin-stat, ikke anfører disse av frykt for å bli satt under minimumsregimet. Eller motsatt, asylsøkeren ender opp med å foretrekke en uregelmessig tilstedeværelse i en annen medlemsstat enn den som er ansvarlig etter Dublin-reglene, hvor vedkommende da vil måtte leve med en betydelig avkortning av rettigheter.

3.3 *Muligheter for overprøving*

Det foreslås å begrense den enkelte asylsøkers rett til å overprøve medlemsstatenes vurdering etter Dublin-forordningen, se ny artikkel 28. Også dette forslaget kan det være grunn til å se nærmere på. Både den siden det kan ha i forhold til eksempelvis EMK artikkel 13 om retten til et effektivt rettsmiddel, og i

⁷ Slik også European Union Agency For Fundamental Rights (FRA) har konkludert, og redegjort nærmere for, i rapporten «*Fundamental rights implications of the obligation to provide fingerprints for Eurodac*» fra oktober 2015.

⁸ Etter forholdene kan flere menneskerettigheter bli aktuelle, herunder den nevnte retten til privatliv, jf. bl.a. EMK artikkel 8.

⁹ Dom av 4. november 2014, sak nr. 29217/12 og dom av 21. januar 2011, sak nr. 30696/09.

forlengelsen av forrige punkt, siden om foreslått sanksjonering av manglende etterlevelse og øvrige innstramminger i forordningen.¹⁰

I nylige avgjørelser fra EU-domstolen, *Ghezelbash* og *Karim*, understrekes den enkelte asylsøkers rett til å få overprøvd hvorvidt kriteriene for overføring etter Dublin-forordningen er oppfylt.¹¹ Det er denne retten til overprøving som nå foreslås begrenset.

Et forhold som belyses ved disse avgjørelsene, og som er verdt å merke seg på et mer generelt grunnlag, er at disse kan tyde på at det ikke nødvendigvis kun er den enkelte asylsøker som kan søke å omgå Dublin-systemet, men også medlemsstatene selv. Dette kan skje ved at en medlemsstat ikke deler all, eller sågar holder tilbake, informasjon når den gir melding til en annen medlemsstat om en såkalt «*take back request*», ut fra en tilsynelatende motivasjon om selv å unngå ansvar for asylsøkeren. Mottakerstatens mulighet til å kontrollere vurderingen og opplysningene den mottar i en slik forbindelse synes nå å bli begrenset ytterligere ved at det foreslås å endre «*take back requests*» («forespørsel») til å kun bli «*take back notifications*» («varsel»), jf. forslag til endring av nåværende artikkel 23 (ny artikkel 26).

Den samlede effekten av å begrense en asylsøkers rett til å overprøve medlemsstatens vurdering samtidig som mottakerstatens mulighet til å kontrollere vurderingen reduseres ved at de nå kun blir varslet («*notifications*») om «*take backs*» (fra tidligere å ha blitt forespurt), tilsier at en medlemsstats mulighet til å omgå systemet uten å bli etterprøvd økes. Samlet synes da forslaget innebære at individets rettigheter blir svekket, mens en tilsynelatende mer grunnleggende svakhet ved Dublin-reglene, at medlemsstatene både kan ha en egeninteresse av og en åpning til å holde tilbake relevant informasjon fra hverandre, ikke adresseres, men heller utvides.

3.4 Mindreårige (*barnets beste*)

Selv om flere av endringsforslagene til Dublin-forordningen, ifølge Europakommisjonens begrunnelse, er foreslått av hensyn til å styrke mindreåriges rettigheter, så kan det stilles spørsmål ved om forslaget til endret ordlyd i ny artikkel 10 nr. 5 faktisk vil være til *barnets beste*.¹²

For det første kan det ikke utelukkes at ordlydsendringen i siste del av bestemmelsen vil øke terskelen for faktisk å vurdere og ta hensyn til barnets beste i vurderingen av hvilken stat som er ansvarlig for asylsøknadsbehandlingen. Dagens ordlyd «*provided that it is [in the best interest of the minor]*», kan sies å gi uttrykk for en positiv plikt til å foreta og grunngi vurderingen, enn den foreslåtte endringen: «*unless it is demonstrated that it is not [in the best interest of the minor]*», som fremstår som en presumsjon i motsatt retning.

For det andre foreslås det at det som hovedregel nå skal være det landet hvor den mindreårige først søker om asyl, som skal være ansvarlig for behandlingen av asylsøknaden. Dette er en endring fra i dag, hvor EU-domstolen har lagt til grunn at hovedregelen er at det er medlemsstaten den mindreårige befinner seg i, som er ansvarlig.¹³ Det er verdt å merke seg at EU-domstolen begrunnet sin avgjørelse ikke bare ut fra en

---

¹⁰ Et potensielt problem kan være den foreslåtte endringen av tidsfrist for overprøvelse fra «*reasonable period*» til syv dager, jf. ny artikkel 28 nr. 2. Vi viser her til EU-domstolens avgjørelse i *Diouf*, 28. juli 2011, sak C-69/10. Avgjørelsen er ikke bindende for Norge som sådan, men argumentasjonen vil nok langt på vei også kunne være gyldig for Norges del opp mot andre internasjonale forpliktelser, som eksempelvis EMK. EU-domstolen kom da til at en tidsfrist på 15 dager ikke var urimelig i den saken (opp mot bl.a. retten til et effektivt rettsmiddel etter EUs charter for grunnleggende rettigheter artikkel 47), men understreket at hva som er en tilstrekkelig frist må vurderes konkret. Det kan derfor settes spørsmålsteget ved en absolutt frist på syv dager.

¹¹ EU-domstolens dommer av 7. juni 2016, sakene C-63/15 og C-155/15.

¹² Se note 4 i dette høringsnotatet.

¹³ Se *Ma*, 6. juni 2013, sak C-648/11.

tolkning av Dublin-forordningen, men også i henhold til en vurdering av hensynet til barnets beste generelt. Domstolen uttalte følgende i premiss 55:

«[s]ince unaccompanied minors form a category of particularly vulnerable persons, it is important not to prolong more than is strictly necessary the procedure for determining the Member State responsible, which means that, as a rule, unaccompanied minors should not be transferred to another Member State.»

EU-domstolens vurdering i 2013 var altså at *barnets beste* som utgangspunkt vil være å få behandlet asylsøknaden i det landet vedkommende er i.¹⁴ Det er nok grunn til å stille spørsmål ved om dette er et utgangspunkt som det er grunnlag for å opprettholde.

3.5 Begrensning i suverenitetsklausulen

Europakommisjonen foreslår å begrense medlemsstatenes skjønnsmessige adgang til å behandle en asylsøknad selv om den ikke er deres ansvar i henhold til Dublin-reglene (den såkalte «suverenitetsklausulen», se ny artikkel 19). Den oppgitte begrunnelsen for denne innsnevringen er at bestemmelsen sjeldent anvendes. Vi er ikke nødvendigvis overbevist om at sjelden bruk er en god begrunnelse for å ytterligere innskrenke et skjønnsmessig unntak som i stor grad gagnar den svake, utsatte parten, som asylsøkeren er. Det kan vel like gjerne argumenteres for at sjelden bruk tilsier at det ikke bør være noe problem å opprettholde denne unntaksadgangen, som kan bidra til å sikre asylsøkerens rettigheter, hvis rettigheter nok generelt vil bli redusert dersom øvrige forslag gjennomføres. Av samme grunn kan det nok stilles spørsmål ved om det er nødvendig eller rimelig å foreta en slik begrensning i den enkelte medlemsstats suverenitet i slike unntaksspørsmål all den tid det verken fremstår formålstjenlig eller nødvendig.

4. Avslutning

Oppsummert så vil vi igjen poengtere at de foreslåtte endringene i Eurodac II-forordningen og Dublin III-forordningen omhandler sammensatte og kompliserte spørsmål. Dette både fra en rettslig, men også politisk side.

Vårt innspill angår de punktene hvor det fra et menneskerettslig ståsted kan være grunn til se nærmere på forslagene og de vurderingene som er blitt gjort.

Vi håper vårt innspill kan være til hjelp i det videre arbeidet, og vi er tilgjengelig for en nærmere redegjørelse eller diskusjon om ønskelig.

Med vennlig hilsen,

Petter F. Wille

Direktør

---

¹⁴ EU-domstolens foretok sin vurdering ut fra EU-charteret for fundamentale rettigheter artikkel 24 (2), men Norge vil tilvarende være bundet av hensynet til barnets beste i henhold Grunnloven § 104 (2) og FNs barnekonvensjon artikkel 3 nr. 1.

